

РЕШЕНИЕ

№ 1515

гр. София, 02.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12539** по описа за **2019** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ против решение от 04.09.2019 г., постановено по НАХД № 21793/2018 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отменено наказателно постановление № 23-002455 от 28.11.2018 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Наведени са доводи за неправилност на решението на Софийския районен съд, поради противоречие с материалния закон- касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Оспорват се, изводите на съда за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на конкретно описание на вмененото нарушение. Касаторът счита, че както в АУАН, така и в НП нарушението е описано с фактическите му признаци и обстоятелствата, при които е извършено, поради което нарушителят е имал пълната възможност да разбере точно за какво е обвинен. Претендира се отмяна на обжалваното решение и присъждане на разноски.

Ответникът [фирма] чрез пълномощника си изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за

основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, от надлежна страна, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 23-002455 от 28.11.2018 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което на основание чл. 41б, ал. 5, във връзка с чл.413, ал.2 от Кодекса на труда на [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 5000 /пет хиляди/ лева.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено следното: На 02.10.2018 г. служители на ДИТ, при извършена проверка в обект на контрол „Цех за производство на стоманобетонни колони“, находящ се в [населено място], кв. К., е било констатирано, че [фирма], в качеството си на работодател не е спазил задължението си при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд да осигури ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин, а именно: да не позволява извършването на дейности по сглобяването на едрогабаритен кофраж за колони преди предварителното укрепване на неговите елементи, когато са поставени във вертикално положение на ниво терен и без да е указал начините за това – нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 6 от ЗЗБУТ. Проверката е продължила по документи до 12.10.2018г., когато е приключена. На същата дата на дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) връчен на представител на дружеството и подписан без възражения. Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 413, ал. 2 от КТ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, Софийският районен съд е приел, че от обстоятелствената част на акта и издаденото въз основа на него наказателно постановление не могат да се изведат признаците на конкретно осъществен състав на нарушение по чл. 16, ал. 1, т. 6 от ЗЗБУТ. Липсва яснота, какви точно мерки за ефективен контрол за извършване на работата, в качеството му на работодател не е осигурил ответника, какво конкретно е бил задължен да извърши и не е сторил. Нарушението не е описано и от правна страна поради това, че нормата чл. 16, ал.1, т.6 от ЗЗБУТ е бланкетна (обща) и следва винаги да бъде запълнена с друга конкретна норма, която да указва какво е дължимото поведение. В АУАН и наказателното постановление обаче не са посочени конкретно нарушени норми. Непосочването на конкретното законово задължение, което не е изпълнено от страна на работодателя, както в АУАН, така и в наказателното постановление, представлява

нарушение на въведеното с чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН изискване.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Съгласно чл. 16, ал.1, т.6 от ЗЗБУТ, при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят е длъжен: да осигури ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин. Задължението на работодателя е императивно установено, като същото следва да бъде изпълнено единствено при ефективно съблюдаване правилата за безопасност при полагане на труд. Изводът за допуснатото нарушение на чл. 16, ал.1, т.6 от ЗЗБУТ е мотивиран въз основа на осъществилата се фактическа обстановка, а именно – трудовата злополука с лицето В. С. Х., на длъжност „арматурист“ в дружеството ответник по касация.

Вярно е, че цитираната разпоредба е изведена като общо правило, но същата се основава на нормите, съдържащи се в нормативните актове, които регламентират изискванията както към работодателите, така и към работниците, при полагането на труд. ЗЗБУТ препраща към подзаконовата нормативна уредба, която урежда подробно задълженията на работодателите за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, каквито са и Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, Наредба № РД-07-2/2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

В конкретния случай както в АУАН, така и в наказателното постановление, административно наказващия орган не е посочил какви конкретни действия не е извършил работодателя и по този начин е допуснал неосигуряване на ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин. Следвало е да се посочат всички дейности, които са били задължителни за работодателя във връзка с обезопасяване на работата и конкретните законодателни норми, които ги вменият. Това в случая не е сторено. Допуснато е нарушение на чл. 42, т. 4 и т.5 от ЗАНН при съставяне на АУАН и чл. 57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление. С това е нарушено правото на защита на наказаното лице, поради което допуснатото процесуално нарушение е съществено.

При така направената в АУАН и в наказателното постановление формулировка за санкционираното лице не става ясно от фактическа страна какво е следвало да направи, но не го е направило, за да бъде налице неизпълнение на задължението му за осъществяване на ефективен контрол. Съответно за съда в производството не е ясно какви са фактите, които следва да бъдат изследвани, съответно да се доказват, поради което и самият съдебен контрол е възпрепятстван.

Посочването на факта на случилата се трудова злополука, че е имало пострадал при работа работник, не може еднозначно да доведе до извода за наличието на неизпълнение на задължението по чл.16, ал.1, т.6 от ЗЗБУТ, тъй като не е изключено и злополуката да е в резултат и на друго обстоятелство.

Предвид изложеното, съдът намира, че наведените в жалбата касационни основания не са налице, поради което същата следва да бъде оставена без уважение, а решението на районния съд като правилно следва да бъде оставено в сила.

Предвид това, Административен съд София-град, XIX касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.09.2019 г., постановено по НАХД № 21793/2018 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.